

Служать Вітчизні і захищають її

[Підготували П. Ніколенко, З. Мельник]

#6-7 от 28.04.2015

. : () , , .

Курсанти Гвардійського ордена Червоної Зірки факультету військової підготовки імені Верховної Ради України НТУ «ХПІ» проходили стажування у зоні антитерористичної операції (АТО). Протягом місяця наші хлопці ремонтували бойову техніку. Фахівці інженерних служб сил АТО відзначили високий рівень їх знань та вмінь, а самі курсанти отримали досвід організації та проведення ремонтних робіт у реальній бойовій обстановці. Кожен з молодих людей отримав почесний нагрудний знак начальника Генерального штабу – Головнокомандувача Збройних сил України «За вірність у військовій службі» III ступеня. Ми зустрілися з чотирма курсантами I курсу. У 111-й групі навчаються більше 20 чоловік за спеціальністю «Інженерна механіка». На долю наших співрозмовників випало опинитися в АТО та своїм особистим прикладом чесного служіння довести вірність українському народові.

Молодший сержант, сапер Олексій Індик – харків'янин. Строкову службу, яку проходив у смт. Малинівка (Харківська область), розпочав у 2011 році, був командиром інженерно-саперного відділення, а через 9 місяців пішов служити за контрактом.

Олексій завжди мріяв про вищу військову освіту та бажав стати офіцером. Ще до початку АТО він брав участь у розмінуваннях на різних територіях України. А вже з травня по липень 2014 року Олексій був інструктором з установки інженерних загороджень в АТО. Курсант також проводив заняття з мобілізованими, ремонтував машини та бойову техніку, доставляв грузи на блокпости. Колони машин не раз потрапляли під обстріли. Хлопець каже, що такі ситуації навчають усьому: це справжнє випробування волі, характеру, витримки. «Ми дуже вдячні волонтерам та місцевим жителям, – кажуть курсанти, – вони допомагали нам зберігати мужність, підтримували словами, приносили питну воду та харчі». Олексій побував у різних точках зони АТО: пройшов Слов'янськ, Краматорськ, Старобельськ, Сватове, Євсуг, Щастя та інші міста.

Молодший сержант, танкіст Олександр Курганський родом з Черкаської області, з селища Онопріївка. На строкову службу пішов у 2009 році (сmt. Десна, Чернігівська область). Через 6 місяців Олександр уже служив за контрактом у Новограді-Волинському (Житомирська область). Старший механік-водій роти 30-ї механізованої бригади Олександр Курганський водив танк Т-64БВ, який знає досконало. «Служити в армії цікаво, – каже курсант, – навчання, які відбуваються кожного дня, дають можливість пізнавати нове, розвиватися...». Коли розпочалася АТО, 8 березня 2014 року рота Олександра виїхала в Херсонську область, стояла на кордоні, а у серпні розташувалася в Донецькій області. Тут Олександра та його бойових товаришів спіткало тяжке випробування: 8 днів вони знаходилися в оточенні біля селища Степанівка Шахтарського району. «Наші рідні не знали, де ми знаходимося, адже я, наприклад, не сказав своїм, що їду в АТО. Ми стояли, відстрілюючись, не вистачало ані харчів, ані води, зник мобільний зв'язок. Але ми витримали...» Вже потім, коли нашим бійцям вдалося вийти з оточення, Саша зателефонував додому.

Незабаром Олександр Курганський вступив до факультету військової підготовки НТУ «ХПІ», а трохи пізніше отримав статус Учасника бойових дій.

У майбутньому хлопці стануть військовими інженерами. «У нас дуже сильний I курс, – розповідає Олексій. – Всі вчаться на «добре» та «відмінно». «Наші улюблені предмети, – продовжує Олександр, – вища математика та фізика, а також англійська мова, а зі спеціальних предметів – «Бронетанкове озброєння та військова техніка» (БТОТ). Лекції нам читають прекрасні викладачі, які ставляться до нас з любов'ю та повагою, і ми за це їм дуже вдячні».

Сержант Олександр Зуєв родом з Волинської області, служив за контрактом у 51-й окремій механізованій бригаді, яка брала участь в АТО.

«Мій безпосередній начальник – заступник командира роти з озброєння Роман Багаєв, – розповідає хлопець, – два роки тому закінчив навчання на цьому факультеті. І саме він порекомендував мені вступати сюди у минулому році. Я дуже радий, що тут у мене є можливість вивчати військову техніку, якою я цікавлюсь ще з дитинства, я придбав багато друзів, а через чотири роки отримаю не тільки офіцерське звання і диплом магістра, а й і цивільну спеціальність. Мені дуже приємно, що тут я познайомився з багатьма високопрофесійними викладачами, особливої поваги заслуговують ті, хто читає нам лекції без, як-то кажуть, «папірця». Наша група дуже дружна. Всі хлопці служили у Збройних Силах України за контрактом, семеро з них мають бойовий досвід у АТО. Це четверо танкістів, снайпери, розвідники».

У травні 2014-го Олександр був направлений у зону АТО (місто Красногоровка), де брав участь у бойових діях протягом трьох місяців. 21-річний командир танка звільняв міста Новоявленка, Мар'їнка, Красногоровка, Піски і Антонівка.

«Я пішов служити за контрактом, – продовжує Олександр Зуєв, – механіком-водієм, потім став командиром танка Т-64Б. Три місяці був у навчальному центрі Сухопутних військ у Десні, а потім був направлений до міста Володимира-Волинського».

У 2013 році в місті Гончаровськ, Чернігівської області, відбулися змагання на кращий танковий взвод України. В них брали участь і три танкові екіпажі бригади, у якій служив

Олександр. І один з них став кращим турніру. Переможці, серед яких був і Олександр Зуєв, отримали грошову нагороду в 50 тис. грн. та перехідний танк.

Після навчання Олександр планує повернутися до своєї роти – «зампотехом».

Зазначимо, що восени минулого року у газеті «Вечірній Харків» була публікація, де йшлося про цього хороброго хлопця.

Старший солдат Зорян Дмитрук родом теж із Волинської області – Ратнівського району, селища Здомишель. Свою службу за контрактом розпочав разом з Олександром Зуєвим, з яким познайомився ще в дорозі до Десни. Командир танка Роман Багаєв, про якого ми вже згадували, теж багато розповідав хлопцеві про наш факультет. І згодом Зорян прийняв рішення їхати до Харкова. «У Збройних Силах спочатку я був механіком-водієм БВТ-64, через два роки був призначений старшим механіком-водієм, – розповідає Зорян. – У травні минулого року ми виїхали до зони АТО. Там я зустрівся зі своїм другом Олександром Зуєвим, але під містом Мар'їнка Донецької області наші дороги розійшлися – танк Олександра направили до 20-го батальйону. Та воєнні дороги ще не раз зводили нас – зустрічалися, роз'їжджалися. Через деякий час мене направили у район Саур-Могили Донецької області, де місяць виконував бойові завдання. З Олександром знову я зустрівся вже у Харкові, коли вступав до військового факультету. Зазначу, що рішення стати офіцерами ми приймали окремо».

Зорян Дмитрук теж брав участь у змаганнях на кращий танковий взвод України, тоді Зорян був механіком, а Олександр – навідником.

На жаль, у нашій розмові не брав участі друг цих хлопців – Василь Омельченко, який теж народився у Волинській області – у селищі Руснів. У день бесіди він був у наряді. Але про нього не можна не згадати, хоча б кількома словами. Механік танка – він отримав важку контузію у боях у зоні АТО, майже місяць лікувався у Харківському шпиталі.

Екіпаж танка Зоряна Дмитрука був представлений до урядової нагороди – Ордена Богдана Хмельницького, та наказ, на жаль, десь загубився. І ще одна деталь. Ці відважні мужчини до сьогодні не отримали статусу Учасника бойових дій. Але ми віримо, що справедливість запанує! Адже Зорян, наприклад, брав участь у боях майже на всій території Донецької області, сім разів, як то кажуть, обдурював смерть...

І Олександр, і Зорян у минулому році одружилися. Родина Зуєвих скоро очікує на поповнення.

Хлопці кажуть, що служба в армії у такий важкий для рідної країни час ще більш об'єднала їх, вони стали вірними друзями, не просто чоловіками, а справжніми захисниками Вітчизни, та бажають завжди вірно служити їй у мирному майбутньому.

Побажаємо цим відважним хлопцям і всій Україні миру і процвітання!